

А.В. Лужанський,
науковий консультант
управління забезпечення
розгляду справ цивільної
юрисдикції Верховного
Суду України

Summary

On the basis of effective laws of Ukraine and judicial practice the article studies peculiarities of accessing the court in cases on appealing against assessment of the property at the stage of enforcement procedure. Special attention is drawn to the fact that in spite of regulation of appropriate law in substantive and procedural laws, it is possible to realize such a law only by means of appealing against procedural decisions, activity or inactivity of officials of the State Enforcement Service

Особливості доступу до суду у справах про оскарження оцінки майна на стадії виконавчого провадження

Доступ до правосуддя як невід'ємна складова права на звернення до суду є необхідною та чи не найголовнішою передумовою реалізації захисту прав, свобод і законних інтересів особи.

Різні аспекти законодавчого і практичного забезпечення можливості реалізації такого права були предметом наукових досліджень Ю.М. Грошевого, В.М. Жуйкова, М.І. Козюбри, В.М. Лебедева, О.М. Овчаренко, Н.Ю. Сакари, Н.В. Сібільової, Л.Г. Талана, О.Г. Шило, В.І. Шишкіна, В.В. Яркова та ін.

Відсутність можливості судового захисту на стадії виконавчого провадження для правової держави є категорично неприйнятною

Недостатньо вивченими залишаються особливості доступу до правосуддя в такій категорії справ, як оскарження оцінки арештованого в процесі виконавчого провадження майна боржника, а це безпосередньо впливає на стан дотримання прав сторін виконавчого провадження.

Як слушно зауважувалося в юридичній літературі, виконанням рішень суду завершується діяльність щодо здійснення правосуддя і процес захисту права, що здійснюється судом. Тому правосуддя слід розглядати в широкому розумінні — як діяльність суду з розгляду спору і виконання судового рішення¹.

Відсутність можливості судового захисту на стадії виконавчого провадження для правової держави є категорично неприйнятною. До того ж відповідно до ч. 2 ст. 55 Конституції України кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, їх посадових і службових осіб. Згідно з ч. 1 ст. 1, ч. 2 ст. 4 Закону від 24 березня 1998 р. № 202/98-ВР «Про державну виконавчу службу» державна виконавча служба входить до системи органів Міністерства юстиції України і здійснює виконання рішень судів, третейських судів та інших органів, а також посадових осіб відповідно до законів України. Державний виконавець є представником влади і здійснює примусове

¹ Див.: Талан Л. Виконавче провадження в структурі цивільного процесу // Вісник Академії правових наук України. — 2009. — № 2. — С. 100.

виконання судових рішень, постановлених іменем України, та рішень інших органів (посадових осіб), виконання яких покладено на державну виконавчу службу.

Правовий статус державної виконавчої служби та державних виконавців зумовлює обов'язок останніх діяти відповідно до приписів ч. 2 ст. 19 Основного Закону лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Чинне законодавство дає боржнику потенційну можливість і відповідні правові засоби захисту своїх прав у разі незгоди з оцінкою його арештованого майна

У положеннях ч. 1 ст. 3, ч. 1 ст. 9 Закону від 12 липня 2001 р. № 2658-III «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні» (далі — Закон № 2658-III) зазначено, що оцінка майна, майнових прав — це процес визначення їх вартості на дату оцінки за процедурою, встановленою нормативно-правовими актами: положеннями (національними стандартами) оцінки майна, що затверджуються Кабінетом Міністрів України, методиками та іншими нормативно-правовими актами, які розробляються з урахуванням вимог положень (національних стандартів) і затверджуються Кабінетом Міністрів України або Фондом державного майна України, і є результатом практичної діяльності суб'єкта оціночної діяльності.

Як засвідчує аналіз положень частин 1, 2 ст. 58 Закону від 21 квітня 1999 р. № 606-XIV «Про виконавче провадження» (далі — Закон № 606-XIV), оцінку майна боржника проводять такі суб'єкти:

– державний виконавець (за ринковими цінами, що діють на день визначення вартості майна);

– залучений державним виконавцем суб'єкт оціночної діяльності — суб'єкт господарювання (для проведення оцінки майна за регульованими цінами, оцінки нерухомого майна, транспортних засобів, повітряних, морських та річкових суден, а також у разі, якщо визначити вартість майна (окремих предметів) складно або якщо боржник чи стягувач заперечує проти передачі арештованого майна боржника для реалізації за ціною, визначеною державним виконавцем).

Чинне законодавство дає боржнику потенційну можливість і відповідні правові засоби захисту своїх прав у разі незгоди з оцінкою його арештованого майна. Так, згідно з частинами 3, 4 ст. 58 Закону № 606-XIV державний виконавець

повідомляє про результати визначення вартості чи оцінки майна сторонам. У разі якщо сторони не згодні з результатами визначення вартості чи оцінки, вони мають право подати державному виконавцю заперечення в десятиденний строк з дня надходження повідомлення. Сторона вважається ознайомленою з результатами визначення вартості чи оцінки арештованого майна, якщо їй надіслано повідомлення про результати визначення вартості чи оцінки майна рекомендованим листом за

адресою, зазначеною у виконавчому документі, або за місцем фактичного проживання чи перебування такої сторони, достовірно встановленим державним виконавцем. У разі заперечення однією із сторін проти результатів оцінки, проведеної суб'єктом оціночної діяльності — суб'єктом господарювання, державний виконавець призначає рецензування звіту про оцінку майна. У разі незгоди з оцінкою, визначеною за результатами рецензування, сторони мають право оскаржити її в судовому порядку в десятиденний строк з дня отримання відповідного повідомлення.

З'ясування правової природи висновків експертів як предмета судового оскарження нерозривно пов'язане з необхідністю дослідження ступеня нормативності таких актів

Можливість вирішення в судовому порядку спорів, пов'язаних із оцінкою майна та майнових прав, передбачена і в ст. 33 Закону № 2658-III.

Однак домогтися реального судового захисту при оскарженні відповідного акта оцінки майна зацікавленій стороні буває вкрай складно.

Очевидно, насамперед це можна пояснити тим, що у ч. 2 ст. 16 Цивільного кодексу України (далі — ЦК) немає такого способу захисту цивільних прав та інтересів, як визнання недійсною експертної оцінки майна.

До того ж згідно з п. 1 ч. 1 ст. 12 Господарського процесуального кодексу України (далі — ГПК) господарським судам підвідомчі справи, зокрема, у спорах, що виникають при укладанні, зміні, розірванні і виконанні господарських договорів та з інших підстав. Ці суди також розглядають справи у спорах про визнання недійсними актів з підстав, зазначених у законодавстві.

З'ясування правової природи висновків експертів як предмета судового оскарження нерозривно пов'язане з необхідністю дослідження ступеня нормативності таких актів. У цьому аспекті Вищий господарський суд України дотримується позиції, що викладена в п. 25 Інформаційного листа від 18 березня 2008 р. № 01-8/164 «Про деякі

питання застосування норм Господарського процесуального кодексу України, порушені у доповідних записках про роботу господарських судів у 2007 році»:

– нормативний акт — це прийнятий уповноваженим державним чи іншим органом у межах його компетенції офіційний письмовий документ, який встановлює, змінює чи скасовує норми права, має загальний чи локальний характер і застосовується неодноразово. Що ж до актів ненормативного характеру (індивідуальних актів), то вони породжують права та обов'язки тільки у того суб'єкта (чи визначеного ними певного кола суб'єктів), якому вони адресовані;

– господарські суди розглядають на загальних підставах справи у спорах про визнання недійсними актів, прийнятих (виданих) іншими, крім державних, органами, у тому числі актів господарських товариств, громадських організацій тощо, які відповідно до закону чи установчих документів мають обов'язковий характер. Законодавство України не надає висновку судового експерта статусу документа, який мав би обов'язковий характер чи породжував права та обов'язки у певного суб'єкта чи кола суб'єктів, а отже такий висновок не може вважатися актом державного чи іншого органу і оспорюватися в судовому порядку.

Висновок судового експерта розглядається як результат практичної діяльності фахівця-оцінювача, що не є актом державного чи іншого органу, а тому спори, пов'язані з оскарженням такого висновку, не підвідомчі господарським та адміністративним судам

У судовій практиці юридичним актом вважається офіційний письмовий документ державного чи іншого органу (посадової особи), виданий у межах його компетенції, визначеної законом, який має точно встановлені зовнішні реквізити та породжує певні правові наслідки, створює юридичний стан, спрямований на регулювання суспільних відносин, має обов'язковий характер для суб'єктів цих відносин, поширює свою чинність на певний час, територію, коло суб'єктів.

Висновок судового експерта розглядається як результат практичної діяльності фахівця-оцінювача, що не є актом державного чи іншого органу, а тому спори, пов'язані з оскарженням такого висновку, не підвідомчі господарським та адміністративним судам.

Як зазначено в постанові Верховного Суду України від 7 жовтня 2003 р. № 18/478 (03/158) у справі за позовом дочірньої компанії «Укргазвидобування»

Національної акціонерної компанії «Нафтогаз України» в особі газопромислового управління «Шебелинкагазвидобування» до товариства з обмеженою відповідальністю «Центр правової допомоги «Правозахист» про визнання недійсним висновку експерта, оскарження дій експерта не може здійснюватися за правилами ст. 121² ГПК, яка передбачає оскарження дій чи бездіяльності органів державної виконавчої служби, оскільки відповідно до ст. 10 Закону № 606-XIV (у нинішній редакції Закону — ч. 1 ст. 7) експерт є учасником виконавчого провадження, а не органом державної виконавчої служби.

Деякі суди дотримуються діаметрально протилежної позиції, наголошуючи на помилковості висновку про невідомість господарським судам справ з оскарження діяльності експерта.

Наприклад, Дніпропетровський апеляційний господарський суд у постанові від 16 лютого 2011 р. у справі № 31/13-11 за позовом публічного акціонерного товариства «УкрСиббанк» до приватного підприємства «Експерт-центр», третя особа — Інгулецький відділ державної виконавчої служби Криворізького міського управління юстиції, про визнання звіту про експертну оцінку недійсним дійшов такого висновку: «Відповідна скарга має розглядатися господарським судом на підставі та в порядку, передбаченому ст. 121² ГПК»².

Однак загалом судова практика в цьому аспекті переважно послідовна.

Так, у постанові Вищого господарського суду України від 3 серпня 2010 р. № 10/3н у справі за позовом приватного підприємства «Ремікс» до приватного підприємства «Грант-Л» про визнання недійсним звіту про оцінку майна зазначено, що звіт з оцінки майна не є юридичною формою рішення певного органу, зокрема суб'єкта оціночної діяльності, оскільки він не спрямований на регулювання певних суспільних відносин і не має обов'язкового характеру для суб'єктів цих відносин з огляду на наявність процедури рецензування та можливості незатвердження звіту його замовником (органом приватизації). Сам по собі звіт про оцінку майна без його затвердження відповідним наказом органу приватизації не породжує правові наслідки, не створює, змінює чи припиняє права позивача відповідно до ст. 11 ЦК, а тому не має ознак правочину чи акта іншого органу, що можуть бути оспорені до господарського суду. Отже, згідно з п. 1 ч. 1 ст. 80 ГПК цей спір не підвідомчий

² Див.: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/13868235>

господарським судам. Позивач не позбавлений права захистити свої права в судовому порядку, в разі їх порушення, у передбачений законом спосіб, зокрема шляхом оскарження відповідного акта органу приватизації щодо затвердження звіту оцінки майна тощо³.

Оскільки державний виконавець у разі проведення оцінки нерухомого майна, транспортних засобів, повітряних, морських, річкових суден обов'язково залучає оцінювача, то складений оцінювачем акт оцінки підлягає обов'язковому затвердженню керівником відділу державної виконавчої служби

Аналогічного висновку дійшов Вищий господарський суд України в постанові від 9 вересня 2010 р. № 14/174 у справі за позовом відкритого акціонерного товариства «Райффайзен Банк Аваль» до експериментального творчо-виробничого об'єднання «Придністров'я» про визнання недійсною експертної оцінки майна: звіт суб'єкта оціночної діяльності — суб'єкта господарювання про оцінку вартості майна не є актом ненормативного характеру (актом індивідуальної дії), оскільки він не створює, не породжує права і обов'язки позивача та йому не адресований, а є лише результатом практичної діяльності фахівця-оцінювача з визначених питань і може бути використаний як доказ, що підлягатиме оцінці судом відповідно до вимог ГПК, а тому цей звіт не є актом у розумінні ст. 12 ГПК. Оцінка майна — процесуальна дія державного виконавця, а тому учасник виконавчого провадження має право на оскарження оцінки майна як процесуальної дії державного виконавця з урахуванням особливостей відповідного процесуального Закону⁴.

Погоджуючись із таким підходом щодо природи правового акта, зазначимо, що сприйняття проведеної суб'єктом оціночної діяльності оцінки вартості майна лише з точки зору доказів зумовлює певні проблеми. По-перше, у разі оскарження такої оцінки як процесуальної дії перевірка судом правильності визначення її розміру унеможлиблюється. По-друге, під час реалізації арештованого нерухомого майна боржника жодні докази, які були подані під час судових процедур, що передували, наприклад, прилюдним торгам, правового значення вже не матимуть.

Оскільки державний виконавець у разі проведення оцінки нерухомого майна, транспортних засобів, повітряних, морських, річкових суден обов'язково залучає оцінювача, то складений

оцінювачем акт оцінки підлягає обов'язковому затвердженню керівником відділу державної виконавчої служби.

Про це йдеться у постанові Вищого господарського суду України від 19 січня 2006 р. № 38/309 у справі за позовом спільного українсько-російського підприємства «СС» у формі товариства з обмеженою відповідальністю до товариства з обмеженою відповідальністю «Українська експертна група», треті особи — відділ державної виконавчої служби Подільського районного управління юстиції у м. Києві, відкрите акціонерне товариство «Державний ощадний банк України», про визнання акта недійсним⁵.

У п. 10.1 Інструкції про проведення виконавчих дій (затверджено наказом Міністерства юстиції України 15 грудня 1999 р. № 74/5; зареєстровано в Міністерстві юстиції України 15 грудня 1999 р. за № 865/4158) визначено, що скарга у процесі виконавчого провадження з виконання судових рішень на дії (бездіяльність) державного виконавця або начальника органу державної виконавчої служби подається до суду, який видав виконавчий документ.

Щодо юрисдикції Вищий адміністративний суд України у п. 19 постанови Пленуму від 13 грудня 2010 р. № 3 «Про практику застосування адміністративними судами законодавства у справах із приводу оскарження рішень, дій чи бездіяльності державної виконавчої служби» висловив позицію, відповідно до якої оскарження висновку оцінювача не підлягає розгляду адміністративними судами. У разі якщо експерт, суб'єкт оціночної діяльності — фізична особа, висновок експерта слід оскаржувати в порядку цивільного судочинства, якщо експерт, суб'єкт оціночної діяльності — юридична особа — у порядку господарського судочинства. Такий підхід дещо дисонує із судовою практикою.

Це підтверджується правовою позицією колегії суддів Судової палати у цивільних справах Верховного Суду України, що викладена в ухвалі від 13 жовтня 2010 р. № 6-32004св10 у справі за скаргою акціонерного комерційного інноваційного банку «УкрСиббанк» до товариства з обмеженою відповідальністю «Незалежний центр оцінки експертизи та аналітики «Пи Кан» про визнання недійсним звіту експертної оцінки майна. У ній зазначено, що за ст. 147 Цивільного процесуального кодексу України (далі — ЦПК) висновок експерта — один із видів доказів у

³ Див.: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/10687676>

⁴ Див.: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/11146333>

⁵ Див.: http://www.arbitr.gov.ua/docs/28_1173217.html

цивільній справі, який суд згідно зі ст. 212 цього Кодексу оцінює за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на всебічному, повному, об'єктивному дослідженні, та не є актом державного чи іншого органу, який може бути оспорено окремо, а тому скарга про визнання недійсним звіту експертної оцінки майна непідвідомча суду⁶.

Право оскаржувати дії (бездіяльність) державного виконавця з питань виконавчого провадження мають лише сторони виконавчого провадження, учасники виконавчих дій або особи, які залучалися до проведення виконавчих дій

Скарги на рішення, дії чи бездіяльність посадових і службових осіб державної виконавчої служби при виконанні всіх виконавчих документів, передбачених ч. 2 ст. 17 Закону № 606-XIV, крім тих, щодо яких законом установлено інший, виключний порядок їх оскарження (наприклад, визначений у ст. 121² ГПК, розд. VII ЦПК), розглядаються адміністративними судами. Відповідно до ст. 121² ГПК предметом оскарження є лише дії та бездіяльність органів державної виконавчої служби, тому їх рішення, що стосуються виконання рішень господарських судів, підлягають оскарженню до адміністративних судів.

У справах за скаргами стягувача чи боржника на дії державного виконавця, пов'язані з оцінкою майна, суд перевіряє відповідність цих дій положенням Закону № 606-XIV

Право оскаржувати дії (бездіяльність) державного виконавця з питань виконавчого провадження мають лише сторони виконавчого провадження — стягувач і боржник (ч. 1 ст. 8 Закону № 606-XIV), учасники виконавчих дій або особи, які залучалися до проведення виконавчих дій (розд. VII ЦПК, ст. 121² ГПК), якщо вважають, що рішенням, дією або бездіяльністю державного виконавця чи іншої посадової особи державної виконавчої служби під час виконання судового рішення порушено їхні права чи свободи.

Про це йдеться, наприклад, у рішенні колегії суддів Судової палати у цивільних справах Верховного Суду України від 21 жовтня 2009 р. № 6-427св09 у справі за позовом О., малого будівельно-комерційного спільного підприємства «Контракт» до державної виконавчої служби, державного підприємства «Укрспец'юст», М., П. про визнання оцінки нерухомого майна,

прилюдних торгів, свідоцтва про право власності та договору купівлі-продажу недійсними⁷.

До складу суб'єктів оскарження належить і прокурор: 1) як повновправний учасник виконавчого провадження у разі відкриття такого провадження за заявою прокурора у випадках представництва інтересів громадянина або держави в суді на підставі ч. 1 ст. 7 Закону № 606-XIV; 2) при здійсненні представництва в суді особи, яка є учасником виконавчого провадження; 3) як суб'єкт права на внесення протесту, відхилення якого або ухилення від розгляду якого є підставою для подальшого звернення до суду (ч. 4 ст. 21 Закону від 5 листопада 1991 р. № 1789-XII «Про прокуратуру»).

Слід мати на увазі, що у справах за скаргами стягувача чи боржника на дії державного виконавця, пов'язані з оцінкою майна, суд перевіряє відповідність цих дій положенням Закону № 606-XIV. Це, зокрема, зазначено в п. 16 постанови Пленуму Верховного Суду України від 26 грудня 2003 р. № 14 «Про практику розгляду судами скарг на рішення, дії або бездіяльність органів і посадових осіб державної виконавчої служби та звернень учасників виконавчого провадження». Оскільки норми цього Закону регламентують процедуру проведення оцінки майна державним виконавцем і випадки залучення ним суб'єкта оціночної діяльності, домогтися в судовому порядку зміни проведеної останнім оцінки майна через оскарження дій державного виконавця практично неможливо.

У практиці вищих судових органів України трапляються поодинокі випадки виявлення порушень у діях державного виконавця.

Наприклад, у постанові Вищого господарського суду України від 25 листопада 2009 р. № 5/532-07 у справі за позовом закритого акціонерного товариства «Комерційний банк «Кредит-Дніпро» в особі Сумської філії до товариства з обмеженою відповідальністю «Суми-Цемент» про звернення стягнення на предмет іпотеки встановлено, що державний виконавець не дотримався відповідних положень Закону № 606-XIV щодо обов'язкового залучення суб'єкта оціночної діяльності для проведення оцінки нерухомого майна, транспортних засобів, повітряних, морських, річкових суден⁸. В ухвалі колегії суддів Судової палати у цивільних справах Верховного Суду України від 3 листопада

⁶ Див.: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/11753678>

⁷ Див.: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/6820186>

⁸ Див.: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/6902875>

2010 р. № 6-16764св09 у справі за позовом закритого акціонерного товариства «ОТП Банк» до Т., Л. про виселення з житлового приміщення йдеться про таке порушення, як направлення повідомлення боржнику про оцінку майна не на його адресу проживання⁹. Колегія суддів Судової палати у цивільних справах Верховного Суду України, постановляючи ухвалу від 23 грудня 2009 р. № 6-16476кп05 у справі за позовом Л. до Ф. про виселення та за зустрічним позовом Ф., Ш. до відділу державної виконавчої служби, науково-виробничого комерційного товариства з обмеженою відповідальністю «Текст-приват», Л. про визнання прилюдних торгів з реалізації квартири та свідоцтва про придбання нерухомого майна з прилюдних торгів недійсними, з'ясувала, що державний виконавець при визначенні вартості спірної квартири не залучив експерта і провів оцінку майна сам¹⁰. У постанові Вищого господарського суду України від 8 квітня 2010 р. № 2-7/3109-2009 у справі за позовом товариства з обмеженою відповідальністю «Остан» до приватного підприємства «Спеціалізоване підприємство Юстиція» про визнання недійсним результатів публічних торгів та визнання дій такими, що не відповідають законодавству України, зазначено про таке порушення: державний виконавець не направив боржнику висновок експерта, хоча згідно із Законом № 606-XIV мав повідомити сторони про результати визначення оцінки майна¹¹.

Отже, в Україні доступ до суду у справах про оскарження оцінки майна на стадії виконавчого провадження має свої особливості. Вони, зокрема, полягають у тому, що зазначене право передбачено як матеріальним, так і процесуальним законодавством. Разом з цим на стадії виконавчого провадження оцінку майна як предмет можна оскаржити не «матеріально» (по суті), а лише як процесуальні рішення, дію або бездіяльність посадових осіб державної виконавчої служби, що в контексті реалізації права на доступ до правосуддя є проблемою системного характеру.

Оцінка арештованого нерухомого майна боржника на стадії виконавчого провадження фактично є «останнім рубежем», після якого проводяться прилюдні торги з метою реалізації цього майна. До того ж спеціалізована організація проводить такі торги за заявкою державного виконавця, в якій зазначається початкова вартість майна, що виставляється на торги, саме за експертною оцінкою (п. 3.2 Тимчасового положення про порядок проведення прилюдних торгів з реалізації арештованого нерухомого майна, затвердженого наказом Міністерства юстиції України від 27 жовтня 1999 р. № 68/5, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 2 листопада 1999 р. за № 745/4038). Саме тому об'єктивна оцінка вартості майна, що виключає можливість її заниження, має дуже важливе значення не лише для боржника, а й для стягувача, який безпосередньо зацікавлений у тому, щоб виручених від реалізації коштів виявилось достатньо для забезпечення відповідного стягнення.

Спеціалізована організація проводить прилюдні торги за заявкою державного виконавця, в якій зазначається початкова вартість майна, що виставляється на торги, саме за експертною оцінкою

З огляду на дискреційний характер повноважень державного виконавця щодо вибору конкретного суб'єкта оціночної діяльності, можливість застосування ним різних методів оцінки одного й того самого виду майна слід наголосити на тому, що наявність ефективних механізмів судового захисту на фоні розумного балансу як дотримання майнових прав боржника та стягувача, так і оперативності виконавчого провадження є дуже потрібною.

Необхідність вдосконалення правового регулювання процедури судового оскарження зазначеної оцінки зумовлює перспективи подальших розвідок у напрямі цього дослідження: теоретичне осмислення, розроблення і прийняття відповідних законопроектів у сфері захисту майнових прав та інтересів зацікавлених осіб на стадії виконання судових рішень.

⁹ Див.: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/12252604>

¹⁰ Див.: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/10614488>

¹¹ Див.: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/8981093>